

TRỞ VỀ MIỀN XƯA

(Phan Thị Chính, lớp K)

Khi những chùm phượng bắt đầu đỏ rực trên sân trường, trong tôi lại âm thầm mở ra một miền ký ức. Có những năm tháng tưởng đã ngủ quên, vậy mà chỉ cần một mùa phượng trở lại, tất cả bỗng hiện lên gần gũi như chưa từng xa cách.

Mùa hè năm nay tròn bốn mươi năm tôi rời mái trường phổ thông. Bốn mươi năm - đủ dài để những mái đầu xanh ngày nào đã pha màu thời gian, đủ dài để mỗi người đi qua những vui buồn, mất còn của một đời người. Vậy mà chỉ cần nghĩ đến trường xưa, lớp cũ, thầy cô và những người bạn tuổi mười tám, lòng tôi lại chạm vào một miền nhớ rất riêng.

(Ảnh: Tập thể Lớp 12 K- khoá 1983-1986-Trường PTTH Thăng Bình 1)

Tôi nhớ những cô cậu học trò của hơn bốn mươi năm trước dưới mái trường thời bao cấp - nghèo khó mà vô tư, hồn nhiên. Phần lớn chúng tôi là con nhà nông. Câu nói vui một thời là: “Nhất y, nhì dược, tam được bách khoa, cho qua sự phạm”. Vậy mà hơn nửa lớp vẫn chọn nghề sư phạm.

Thi đỗ đại học đã khó, chuyện đi học xa nhà càng không đơn giản. Mỗi đứa ngơ ngác bước qua cánh cửa tương lai vừa hẹp vừa mờ mịt.

Mùa hè năm 1986, chúng tôi mỗi người một ngả. Có người ở lại quê hương. Có người đi xa. Có người tiếp tục học hành, có người bước ngay vào cuộc mưu sinh. Và cũng có những người từ đó “biên biệt sơn khê”. Cô giáo chủ nhiệm của lớp tôi - người nổi tiếng dạy Văn hay- đã sớm về một miền mây trắng. Hai người bạn nam hiền lành, chất phác cũng không còn cơ hội trở về trong ngày hội ngộ.

Bốn mươi năm. Giữa bao đôi thay, cái mong ước được tìm lại bạn bè trong tôi ngày một lớn hơn. Sau khi nghỉ hưu, cuộc sống chậm lại. Những khoảng thời gian từng bị công việc lấp kín bỗng có chỗ cho những điều đã lâu mình chưa kịp nghĩ đến. Tôi nhớ lời hứa với những người bạn từ Sài Gòn về quê năm trước: sẽ cố gắng kết nối bạn bè, để một ngày chúng tôi có thể trở về bên nhau sau bốn mươi năm xa cách.

Từ đó, chiếc điện thoại của tôi thường xuyên “ting ting”. Mỗi tiếng báo tin nhắn đều mang theo một niềm vui nho nhỏ. Một cái tên vừa được tìm thấy. Một số điện thoại vừa nối được. Một người bạn vừa xác nhận sẽ trở về. Không ai bảo ai, mỗi người trong lớp tự lần tìm thông tin của nhau. Người dò số điện thoại,

người hỏi địa chỉ, người tìm qua người thân. Có những số điện thoại phải mất gần hai tuần mới tìm ra.

Chỉ trong một tháng, hơn bốn mươi người bạn đăng ký tham dự hội khóa và họp lớp. Tôi nhìn con số ấy mà ngỡ như một giấc mơ. Hóa ra, bốn mươi năm không đủ sức xóa đi một tình bạn nếu vẫn còn một người nhớ, một người tìm.

Dĩ nhiên, việc quy tụ một tập thể chưa bao giờ là điều đơn giản. Có những chuyện nhỏ khiến người này chạnh lòng, người kia buồn. Có những lúc chúng tôi khác ý, rồi có người lặng lẽ rời nhóm zalo. Nhưng ở tuổi này, tôi càng hiểu rằng tìm lại nhau sau bốn mươi năm đã khó. Vì thế, giữ được nhau ở lại để cùng trở về miền xưa, với tôi, cũng là một điều đáng quý. Một đời người, rất cuộc, điều ở lại không phải là ai đúng, ai sai, mà là tình nghĩa mình đã dành cho nhau.

Những ngày chuẩn bị hội ngộ cứ thế trôi đi trong một không khí ấm áp. Người lo tặng áo đồng phục, người thiết kế logo làm kỷ niệm, người góp kinh phí, người san sẻ với những hoàn cảnh khó khăn hơn. Mỗi người góp một chút, như ngày xưa chúng tôi từng góp vào nhau một thời tuổi trẻ nghèo khó mà đầy ắp yêu thương.

Riêng việc chọn nơi gặp mặt cũng không dễ. Bàn đi tính lại, mấy lần hẹn nhau đi xem mà vẫn chưa tìm được nơi phù hợp. Sau cùng, chúng tôi nhận ra điều quan trọng không phải nơi nào đẹp hơn hay tiện hơn, mà là nơi nào có thể đón tất cả trở về - nhất là những người suốt bốn mươi năm chưa một lần gặp lại bạn cũ.

Một điểm hẹn đẹp là điều cần thiết. Nhưng điều quý giá hơn là sau gần bốn mươi năm, chúng tôi vẫn muốn ngồi lại bên nhau, kể cho nhau nghe những vui buồn của một đời người và thấy lòng mình ấm lên trong những ngày tuổi đã xế chiều.

Ngày hội ngộ rồi cũng đến.

Hơn bốn mươi người bạn từ khắp nơi, có bạn ở những miền xa đều trở về hội ngộ bên biển. Có bạn sức khỏe cũng chưa thật tự tin lắm vẫn về. Có bạn đang còn đương chức cũng lo sắp xếp công việc. Có bạn đang trăm mối lo cho gia đình, con cháu vẫn lo thu xếp để trở về... Những mái đầu đã điểm bạc, những gương mặt mang dấu vết của tháng năm, vậy mà trong ánh mắt mỗi người vẫn thấp thoáng những cô cậu học trò của mùa hè năm 1986. Một cuộc hội ngộ xúc động, thân tình và ấm áp hơn cả những gì chúng tôi mong đợi. Chúng tôi cười, chúng tôi kể, chúng tôi nhắc lại những câu chuyện đã hằn sâu trong ký ức. Chúng tôi hát cho nhau nghe những bài hát về tuổi học trò, về hội ngộ, về tình quê, ... Có những điều năm xưa còn ấp ủ, giờ đây chúng tôi thấy đã đến lúc không cần giấu nhau nữa... Vui buồn hoà lẫn trong bao tâm trạng. Tôi thầm cảm ơn cuộc đời đã còn cho chúng tôi được về bên nhau để được thêm một lần được sống chậm lại, sống sâu hơn với những người từng đi qua một quãng đời đẹp nhất của mình. Nhất là những người bạn sau hơn 40 năm mới gặp lại. Và trong những khoảnh khắc ấy, bốn mươi năm xa cách dường như chỉ còn là một khoảng lặng rất ngắn.

Sáng hôm sau, tôi đứng nhìn ra biển. Ánh nắng ban mai trải rộng trên mặt nước. Sóng vẫn dạt dào như một bản nhạc muôn thuở của thời gian. Tôi bỗng thấy bốn mươi năm vừa dài, vừa ngắn. Dài bởi mỗi người đã đi qua một đời sống riêng

với biết bao vui buồn, mất còn. Ngán bởi chỉ cần ngồi lại bên nhau, những câu chuyện của tuổi mười tám lại ùa về, gần gũi như chưa từng có một cuộc chia xa.

Tôi chợt hiểu, chúng tôi tưởng mình đi tìm những người bạn cũ. Nhưng sâu xa hơn, chúng tôi đang tìm lại một phần tuổi trẻ của chính mình- phần trong trẻo, hồn nhiên và đầy ước mơ đã từng có dưới mái trường xưa.

Bốn mươi năm đi qua, tôi mới hiểu: có những miền ký ức không bao giờ cũ, có những miền xưa luôn luôn trẻ trung bởi nơi đó có những người bạn vẫn chờ ta với cả niềm thương và háo hức của một thời áo trắng./.